

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

Het is één ding om het Koninkrijk Gods te aanschouwen en een ander ding om er in te gaan. Wij moeten eene verandering van hart ondergaan om het Koninkrijk Gods te zien en de artikelen van adoptie onderteekenen om er in te kunnen gaan.

15 Oct. 1843.

JOSEPH SMITH.

No. 5.

1 Maart 1903.

8ste Jaargang.

DE HERHALING VAN HEILIGE VERORDENINGEN.

Door President JOSEPH F. SMITH.

Er blijkt onder sommige van ons volk een onvolkomen besef te zijn aangaande de heiligheid, die zekere verordeningen van het Heilig Priesterschap zoude moeten vergezellen. Wel is waar zijn de bedieningen, die onder ons plaats hebben, door hen die daartoe de autoriteit bezitten, niet vergezeld van de luister en wereldsche plechtigheid, hetwelk de handelwijze in andere zoogenaamde kerken kenmerkt, maar het feit, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen in het bezit is van het Priesterschap, is voldoende om elke en iedere verordening, die door behoorlijke autoriteit in de Kerk bediend wordt, eene gebeurtenis van het hoogste gewicht te maken. In de uitoefening van eene dergelijke verordening, spreekt en handelt de persoon dewelke dienst doet, niet door zichzelf en door zijne persoonlijke macht, maar uit krachte van zijne verordineering en aanstelling als een vertegenwoordiger van de machten des hemels. Wij stellen geene Bisschoppen en andere ambtenaren in de Kerk aan, met de pronk en plechtigheid van een gala-dag, zooals zekere sekten doen, noch maken wij de verordening van den doop een schouwspel achtige vertooning; doch de eenvoudigheid der verordening vastgesteld in de Kerk van Christus behoeft feitelijk meer toe te doen dan af te nemen van de heiligheid der verschillende verordeningen.

Eene verduidelijking van het feit, dat sommige de volkomene heiligheid van dergelijke verordeningen niet verstaan, wordt beezen door het verlangen sommige aan den dag leggen, zulks herhaald te hebben. Voor slechts weinige jaren terug was het een zeer algemeen gebruik in de Kerk om eene herhaling van de doop ritus aan volwassene toe te laten, voor dat zij de tempels binnen traden. Deze gewoonte, in den beginne door gepaste autoriteit in-

gevoerd en voor goede rede (ziet „The Articles of Faith” bij Talmage 144—148) werd ten slotte door vele leden der Kerk als noodzakelijk beschouwd, en inderdaad, een „herdoop” werdt algemeen beschouwd, alhoewel verkeerd, als gescheiden en verschillend van de eerste verordening van het Evangelie — den doop — buiten hetwelk niemand een lidmaatschap in de Kerk kan verkrijgen. Maar de nadeeligste trek van deze verkeerde opvatting was de neiging van sommigen, om de herhaalde doopen als een ontwijfelbaar middel te beschouwen tot het verkrijgen van vergeving van zonde van tijd tot tijd, en dit zoude zeer gemakkelijk hebben kunnen leiden, tot de meening, dat iemand zondigen mag met vergelijkende straffeloosheid, indien hij slechts herhaaldelijk van tijd tot tijd gedoopt werd. Deze toestand is veranderd geworden in de Kerk, en tegenwoordig worden slechts alleen diegene, die eenmaal door den doop tot den schaapskooi van Christus zijn toegelaten geworden, daarna er van afgeweken of buiten de gemeenschap geplaatst zijn, of geëxcommuniceerd zijn door betamelijk rechtsgeding van de Kerkelijke gerechtshoven, als geschikte personen beschouwd om eene herhaling van de inleidende verordening te ontvangen. Deze opmerkingen hebben geene betrekking op de doopen en andere verordeningen, die in de tempels verricht worden.

Aangaande het onderwerp van de bediening der zieken, volgens de ingestelde order en uitoefening in de Kerk, zorg zou gedragen worden, om ongeoorloofde herhalingen te mijden. Wanneer eene zalving geschied is, en wanneer de zegeningen over de kranke uitgesproken verkregen zijn, zou de verordening niet herhaald worden, de tijd zoude liever overgegeven worden tot gebed en dankzegging voor de aan den dag legging der goddelijke macht reeds verleend en verwezenlijkt. Geene beperking zoude of kan gesteld worden tot het opzenden van gebeden en in het erbewijzen aan den Gever van goed, want wij zijn inzonderheid bevolen om te bidden zonder ophouden, en geene bijzondere autoriteit van het Priesterschap of rang in de Kerk is noodig tot het offeren van gebeden; maar de werkelijke bediening door het zalven met olie en door de oplegging der handen is eene gezaghebbende verordening, te heilig van aard om lichtelijk verricht te worden, of om achteloos herhaald te worden, wanneer de zegen verkregen is.

Eene andere verordening, dewelke hiermede in verband gewa-making vordert, alhoewel eenigzins verschillend van degene alreeds aangehaald, is het zegenen en noemen van kinderen. Overeenkomstig de voorschriften der Kerk, worden de kinderen, die geboren worden tot de leden van de Kerk naar de maandelijksche vastvergaderingen in de onderscheidene wijken gebracht, en daar gezegend en een naam gegeven door of onder de leiding van het bisdom. Het is gebruikelijk bij zulke gelegenheden voor de Bisschop de vader van het kind te verzoeken, indien hij tegenwoordig is, en indien hij een Ouderling is in goede gemeenschap, deel te nemen met het bisdom in de verordening. Dit is in ieder opzicht degelijk, want de zegening aldus uitgesproken is in den aard van een vader's

zegening. Eene vermelding van de verordening aldus verricht in de wijkvergadering wordt door de wijk-secretaris gemaakt. Evenwel mag een vader, die het hoogere Priesterschap draagt, wellicht verlangend wezen zijn kind tehuis te zegenen en te benoemen, op een vroegere datum dan passend of mogelijk is voor moeder en kind een vastvergadering in de wijk bij te wonen. Vele Ouderlingen wenschen deze verordening in hun eigen huiselijke kring te voltrekken op of omtrent de achtste dag van des kinds leven. Dit is eveneens gepast, want de vader, indien hij zijn Priesterschap waardig is heeft zekere rechten en autoriteit in zijn huisgezin, in vergelijking met die van den Bisschop in betrekking tot de wijk. Het is onder ons veel te dikwijls het geval, dat het hoofd van het huisgezin, niettegenstaande hij het hoogere Priesterschap draagt, nochtans zijne roeping als het geestelijke hoofd van zijn huisgezin niet prijst. Het zou veel beter zijn, indien iedere Ouderling, die een vader is tot de waardigheid van zijne positie steeg en dienst deed in zijn heilig ambt in zijn huiselijke kring. Hij mag ook andere, die waardige dragers van de vereischte autoriteit in het Priesterschap zijn tot zijne hulp roepen, doch het is zijn voorrecht om als het hoofd van zijn huishouden optetreden en de verordeningen tot zijn huisgezin behoorende te verrichten. De vraag ontstaat nu en is onlangs in hare specifieke vorm gesteld: „Indien een ouderling de verordening om zijn eigen kind te zegenen en te noemen tehuis verricht, is het noodig dat de verordening herhaald wordt in de wijkvergadering?” Wij antwoorden, neen; de Vader's zegening is machthebbend, gepast en voldoende. Doch een ieder dergelijk geval moet dadelijk vermeld worden aan de Bisschop der wijk, die de klerk bevelen zal om een volledig en geschikt verslag van de zaak te maken, aantekennende de naam van het kind, met datum van geboorte en zegening, en alle gegevens betreffende verwantschap, enz. in de archieven der wijk. Het is de plicht van de Leeraars en Priesters in hunne van huis tot huis bezoeken onder het volk om acht te slaan, dat al dergelijke verslagen volledig en stipt gemaakt worden.

De herhaling van de verordening van het noemen en zegenen van kinderen geeft aanleiding om onze achting te verminderen voor de autoriteit en heiligheid, die des vaders zegening in zijn huisgezin vergezeld.

Doch laat het niet uit het oog verloren gaan, dat indien het kind niet tehuis door bekwamelijke autoriteit gezegend en genoemd wordt, het naar de vastvergadering van de wijk bij de eerst mogelijke gelegenheid gebracht zoude worden, om daar de zegen te ontvangen en zijn naam behoorlijk in de boeken der Kerk ingeschreven te krijgen.

Er is eveneens iets anders hiermede in verband, waarop onze aandacht voordeelig gevestigd kan worden. Het bestaat in het te talrijk gebruik maken in de alledaagsche omgang der Heiligen van de titels „Profeet, Ziener en Openbaarder,” „Apostel,” enz. Deze titels zijn te heilig om zonder onderscheid in onze gewone ge-

sprekken gebruikt te worden. Er zijn omstandigheden wanneer zij zeer gepast en in plaats zijn; doch in ons alledaagsch verkeer betoont het voldoende achting om iemand, die het Melchisédeksche Priesterschap draagt, als Ouderling aan te spreken. De term Ouderling is algemeen, en wordt toegepast op al diegene, die het hoogere priesterschap dragen, hetzij zij Apostels, Patriarchen, Hooge Priesters of Zeventigers zijn; en om een broeder als Apostel zoo en zoo, of zulk een Patriarch aan te spreken in de dagelijksche beroepsomgang, is het gebruik maken van die titels te heilig om in plaats te zijn in dergelijke gevallen. Het neemt deel, alhoewel in een mindere graad, aan den aard van het kwaad waar wij zoodikwijls voor gewaarschuwd worden — het te menigvuldig gebruik maken van den naam van dat Heilig Wezen, dat wij aanbidden, en van Zijnen Zoon, onze Verlosser. Om dit kwaad te voorkomen noemde de Heiligen der oudste dagen het heilig priesterschap naar de groote Hooge Priester Melchisédek, terwijl de koninklijke en juiste titel is „Het priesterschap naar de orde van den Zoon van God”. Het voortdurend en zonder onderscheid gebruik maken van al deze titels heeft eenigszins weg van godslastering, en is niet aangenaam tot onze hemelsche Vader.

Dec. 1902.

Juvenile Instructor.

REDEVOERING

door President FRANCIS M. LYMAN, gehouden in de zaal „Excelsior“ te Rotterdam, in de morgenvergadering van Zondag 1 Febr. 1903.

(Verslag van IEMKE KOOIJMAN).

Vervolg en slot van blz. 51.

Wij zijn verheugd, dat wij godsdienstvrijheid vinden in uw land. En als een gevolg van den arbeid der ouderlingen in dit land, hebt gij meerder resultaat dan in eenig ander land. Gij hebt het dubbele getal doopelingen in vergelijking met elk gedeelte der Europeesche Zending. Dit geeft mij een bewijs, dat er godsdienstvrijheid onder u bestaat, dat gij meer denkt dan andere landen; dat gij minder bekrompen zijt in uwe gedachten en geest, dan het volk in andere naties; dat gij vrijer zijt en meer bereid om te luisteren; dat gij minder onder den invloed van priesterbedrog zijt; dat uw vooroordeel niet zoo sterk is, en dat gij meer vrijheid aan uwe gedachten geeft, dan in eenig ander land. Sedert de Zending werd geopend in Nederland, hebben wij hier met meer succes gewerkt dan in eenig ander land. Hiervoor gevoelen wij ons dankbaar.

Wij verwachten u voor te stellen de leerstellingen van Jezus, zoodat alle Hollanders het voorrecht mogen hebben om te leeren en te hooren en voor zichzelf te oordeelen. Het Evangelie des Heeren zal zich aanbevelen, om reden het al te zaâm redelijk is en in antwoord op onze gehoorzaamheid, overvloedige zegen aan onze ziel brengt. Het brengt een geest, als wij nimmer te voren

gesmaakt hebben. Het brengt uit den Bijbel de leerstellingen des Heeren, zooals wij ze nimmer verstaan hebben vóór dezen tijd, en zooals de mensch ze nimmer kan verstaan zonder den Geest des Heeren, om reden de Bijbel niet verstaan wordt door den geest van deze wereld. De leeringen en geschiedenissen van dezelve zijn overhandigd door God en beschreven door mannen, geleid door den Heiligen Geest. De geleerdheid en de wijsheid der wereld verstaat niet de verborgenheden van den Bijbel, om reden de Bijbel de handelingen van God met den mensch bevat. Het bevat het woord en den wil des Heeren, wat de mensch niet kan verstaan dan door den Heiligen Geest. En er is geene wijze om den Geest des Heeren te ontvangen, dan door de voetstappen van onzen Heiland te volgen. En Hij geloofde, wat Zijn Vader zeide. Hij geloofde al de woorden en openbaringen van den Vader. Hij boog zich neder in eenvoudigheid des geloofs en zonder vragen, voor alles wat vereischt werd voor de zaligheid der menschen. Hij was niet in de noodzakelijkheid zich te bekeeren, want Hij leefde zonder zonde. Maar om het Koninkrijk in te gaan, was het voor Hem noodig gedoopt te worden. Hij kon alle gerechtigheid niet vervullen zonder den doop, dien wonderbaren doop door onderdompeling. Hij moest geboren worden uit water en uit den Geest. Nu, de wijze waarop hij geboren werd uit water, was dat hij begraven werd in het water en daarna uit het water voortkwam. En de wijze waarop hij wedergeboren werd uit den Geest, was dat hij den Heiligen Geest ontving, die met Hem vertoefde zoolang hij in het vleesch leefde. Het was de Geest en den wil des Vaders, die op den Zoon verzegeld was. En zooals Jezus dus het verlangen des Heeren gehoorzaamde, zoo moesten al de broederen van onzen Heer Jezus dat doen, en al de kinderen van onzen Vader moeten dezelfde dingen gehoorzamen, want zij verlangen dezelfde zegeningen. Wij verlangen in te gaan in het Koninkrijk Gods. Wij wenschen daar te zijn. Wij wenschen de zegeningen des Heeren altijd op ons. Wij wenschen ons te verwijderen van de wereld en niet in de wereld te zijn, om reden de geest der wereld in opstand is tegen den wil van God. En de handelwijze en condities van de gevallen menschen zijn in tegenstand en in strijd met den wil van God. Dientengevolge is het noodig, wanneer wij zijn ingegaan in het Koninkrijk Gods, dat wij in het geloof blijven, en wij zouden elken dag van ons leven in 's Heeren dienst zijn; in alle oprechtheid voor den Heer wandelen en zóó leven, dat wij niet noodig hebben ons verder te bekeeren, maar dat wij de gemeenschap van onzen Vader in den Hemel zullen hebben, en dat de dingen des Heeren eenvoudig tot ons geheugen zullen zijn.

Dit Evangelie en de Geest van hetzelfde is het licht dat in de wereld is gekomen en de verdoemenis dezer wereld is, dat zij dit licht niet verstaat. Het volk der wereld is over het algemeen een goed volk, maar groote duisternis bedekt hunne gedachten, zoodat men, wanneer het licht in de wereld komt, het niet verstaat. Niet alleen van daag, maar het was precies zoo in de dagen van

onzen Heiland, toen hij op aarde was. Want zelfs met de tegenwoordigheid van God op de aarde, was het menschedom in duisternis. Hoe diep moet deze duisternis wel niet zijn geweest, toen de menschen hunne handen konden uitsteken om onzen God te kruisigen, toen de kinderen van onzen Vader in den Hemel, de broederen van onzen geliefden Zaligmaker, hunne harten zóó konden dichtschroeven, dat zij den Zoon van God konden nemen en Hem aan het kruis konden hangen. En alsof dit nog niet voldoende was namen zij elkeen van zijn Apostelen. Is het dan een wonder, dat wij, na achttienhonderd lange jaren zonder de kennis Gods, onder de kinderen der menschen dezelfde mate van duisternis zouden ontdekken als in de dagen van onzen Heiland? Ik vraag u: Is het wonderbaar, dat dit zoo is? Wij vinden niet enkel de kerken van ouds, die tot ons zijn overgekomen, zooals de Roomsche en Grieksche kerken, maar ook die, welke uit deze kerken geboren zijn, de moderne protestanten, die zoo menigvuldig zijn voortgekomen en die zoo ijverig gewerkt hebben gedurende deze laatste eeuwen. Is het dan een wonder, dat de gedachten zoo verduisterd zijn? Is het dan een wonder, dat er wijze en geleerde mannen zijn, zooals Paulus was in vroegere dagen, die, zooals hij zijne handen ophief tegen de Heiligen van God, nu hunne handen opheffen tegen de Heiligen der laatste Dagen? Zou het dan onmogelijk zijn, dat zulke mannen denken, dat deze Kerk niet de Kerk van God is? Als God Zijne Kerk stelt komt zij in tegenstand met elke andere kerk. Zij komt in tegenstrijd met elke leerstelling der menschen. Dien ten gevolge is het geen wonder, dat thans het werk Gods wordt tegengesproken omreden dat men geleerd is, dat de leerstellingen, die men heeft, voldoende zijn, dat men niets behoeft dan den Bijbel. Men behoeft geene openbaring in deze dagen, zij hebben dezelfde inspiratie als in de dagen van ouds niet noodig. Dit wordt gezegd door de menschen in de wereld in deze dagen en het wordt gevonden in de harten van oprechte zielen. Want gij moet weten dat er goedhartigheid bestaat onder de kinderen der menschen; dat er goedhartigheid is waar duisternis is, maar — dat een mensch eerlijk is, is nog geen bewijs van waarheid, omreden de menschen evenzoo eerlijk zijn op den verkeerden weg als op den goeden. Maar het is noodzakelijk, dat het licht schijnt in de zielen der menschen, zoodat zij in staat zullen zijn den engen en nauwen weg te vinden.

De Heere heeft Zijne hand uitgestrekt in onzen tijd, Hij heeft de waarheid geopenbaard en heeft ons bekend gemaakt, dat de wereld in dwaling is. Hij heeft ons bekend gemaakt, dat de menschen overal zich moeten bekeeren van hunne zonden, omreden de menschen overal in overtreding zijn. De menschen leven niet in de wereld, naar het verlangen van God. Zij leven oprecht en eerlijk als menschen van deze wereld, maar niet als menschen Gods, want zij hebben niet den Geest gevolgd. En de Heere heeft achttienhonderd jaren gewacht sedert die grootte misdaad is geschied aan Zijnen Zoon en diens Apostelen, voordat hij het wederom zou ondernemen, om Zijn Kerk en Koninkrijk op te richten op de aarde. De toestand was duister, welke bestaan heeft gedurende deze eeuwen,

het wettelijke gevolg van de overtredingen van de menschen en de gruwelijke ergernis, die gegeven werd met den dood van Zijnen Zoon en Zijn Apostelen.

Laat mij u een raad geven, Heiligen der laatste Dagen en vrienden, die luisteren. Dit is mijne getuigenis tot u, dat er licht in deze wereld is gekomen. Indien gij het nog niet ontdekt hebt, beseft dat gij dan nog in de duisternis zijt en licht moet ontvangen. Zoekt en arbeidt om het licht te vinden, niettegenstaande uw pad moeilijk zal zijn om het pad van Jezus te volgen in dit leven. Niet zoo moeilijk als het voor Hem was, maar het is zóó noodig, dat niemand het kan ontloopen deze dingen te ontvangen.

Ik bid, dat de God des Hemels u moge inspireeren en dat het licht bij u moge indringen; dat gij de waarheid moogt onderscheiden en ontdekken, die God geopenbaard heeft. Gaat in tot den dienst van uwen God, opdat uwe zielen zalig mogen worden, want zij kunnen niet zalig worden, noch de uwe, noch de mijne, zonder dat te doen. God zegene u allen, in den naam van Jezus Christus. Amen.

De Legende van de Dipper. *)

De volgende fraaie legende, hetwelk melding maakt hoe of de zeven sterren de vorm van eenen Dipper aangenomen hebben, wordt vermeldt door een New York dagblad:

Eens in een zeer ver afgelegen land stierven de menschen van de dorst. Het had voor maanden lang niet geregend. De rivieren en bronnen en beekjes waren allen uitgedroogd. De planten en bloemen waren verdord en gestorven. De vogelen waren zoo heesch dat zij niet zingen konden. Het geheele land was droevig en treurig. Op een zekeren nacht nadat de sterren een weinig te voorschijn getreden waren, kroop een klein meisje stilletjes uit de woning met een tinne dipper (schepbak) in haar hand en ging naar het bijgelegene bosch. Nederknielende onder eenen boom vouwde zij hare handen en bad dat God regen wilde zenden, alware het slechts alleen voldoende om haar kleine *dipper* op te vullen. Zij bad zoo lang dat zij ten slotte in slaap viel. Toen zij wakker werd was zij zeer verblijd haar *dipper* vol met helder, koel water te vinden.

Indachtig zijnde dat hare moeder ziek was en van dorst lag te sterven, vertoefde zij niet eens lang genoeg om hare verzengde lippen vochtig te maken, maar haar *dipper* opnemende ging zij overijld naar huis. Door hare haast struikelde zij en helaas! liet haar beker vallen. Juist op dit oogenblik voelde zij iets in het gras naast haar zich bewegen. Het was een klein hondje, die evenals zij zelve bijna verkwijnende van de dorst. Zij nam haar *dipper* weder op en hoe groot was hare verwondering te bespeuren dat er geen druppel gestort was! Eenige druppels in hare hand gietende gaf

*) Dipper is de Engelsche naam die gegeven wordt aan de zeven sterren, welke men zoo vaak in een luisterrijke sterrenhemel kan bespeuren en die wel veel op een „schepbak” of „beker” gelijken en aan ons bekend staan onder den naam van het „zeven-gesterente.”

zij het aan den hond om op te likken. Het deed zulks, en scheen zeer verkwikt te zijn, doch als zij het water uitgoot uit de tinne *dipper* veranderde deze in een zeer schoone zilvere *dipper*. Hare woning zoo spoedig mogelijk bereikende gaf zij het water aan de dienstmaagd om het aan hare moeder te geven.

„Ach,” zeide hare moeder. „Ik zal het niet nemen. Ik zal toch niet leven. Gij zijt jonger en sterker dan ik.” Terwijl zij de dienstmaagd de *dipper* overhandigde veranderde het in glinsterend goud. De dienstmaagd zou juist een iedere persoon van het huisgezin een lepel vol van het kostbare water geven, toen zij een vreemdeling aan de deur bemerkte. Hij zag er vermoeid en afgemat uit en zij gaf hem de *dipper* met water. Hij nam het, zeggende: „Gezegend is degene, die een kop koud water geeft in Zijnen naam.”

Een glans scheen rondom hem, en terstond werd de gouden *dipper* versierd met zeven schitterende diamanten. Daarna barste het eensklaps voort in eene fontein, hetwelk het dorstige land van water voorzag. De zeven diamanten stegen hooger en hooger, totdat zij de hemel bereikte, en daar veranderde zij in schitterende sterren, de vorm van de „Groote Dipper” aannemende, vertellende het verhaal eener onbaatzuchtige daad.

1 April 1899.

Juvenile Instructor.

Opgetrokken naar Zion.

Een gezelschap van dertien Heiligen, waaronder zich de familie Barend Unck en Arie van der Steen bevond, vertrok den 17en Februari j.l. van hier naar Utah.

President Willard T. Cannon vergezelde hen tot Liverpool en is hedenmorgen 26 Februari wederom in goeden welstand in ons midden teruggekeerd.

Notitie van Conferentie.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Brusselsche Afdeeling zal den 1en Maart, des namiddags ten 4 ure, in de gewone zaal, Rue de la Princesse 20, Molenbeek, plaats hebben.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Luiksche Afdeeling zal den 8en Maart plaats hebben. Vergaderingen zullen gehouden worden des namiddags ten 2.30 uur in de gewone zaal te Seraing, Place St. Eloi 197 en des avonds ten 7.30 ure in de gewone zaal te Luik, Quai de l'Ourthe 9.

Alle Heiligen en vrienden worden vriendelijk uitgenoodigd de vergaderingen dezer Conferenties bij te wonen.

Aphorisme.

Zoo menig reisplan lacht ons toe,
Doch — dat we er steeds op letten—
De levenskaarten duren kort
't Zijn maar Retourbiljetten.

HASEBROEK.

Die Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WILLARD T. CANNON	Redacteur.
GERARD J. S. ABELS	Assistent-Redacteur.

Onze Armen.

Eene vergeving van zonden wordt verkregen door den doop, onder beding van eene oprechte bekeering, en deze kwijtgescholdene zonden worden nimmer tegen ons in herinnering gebracht voor het aangezicht des Heeren indien wij in de werken van gerechtigheid voortwandelen. Hieruit bespeuren wij dat het mogelijk is door onze handelingen de kwijtgescholdene zonden weder over ons hoofd gehouden te zien. De voortdurende kwijtschelding en vergeving onzer zonden van dag tot dag is afhankelijk van ons gedrag tegenover onze naasten. Niemand die zelf eene kwijtschelding zijner schulden bekomen heeft, kan de schulden van zijne naasten over hen houden en voor zichzelf een kwijtschelding behouden. De voortdurende vergeving onzer zonden is afhankelijk dat wij het gebed „Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”; in praktijk brengen. Daaronder is sedert den beginne zeer nauw saamverbonden, „het verzorgen der armen” hetwelk in iedere bedeeing door alle profeten en apostelen zeer nauwgezet verkondigd is, en wij willen aantoonen dat het zonder deszelfs ontwikkeling voor iemand onmogelijk is om eene vergeving van zonden van dag tot dag te behouden of te verkrijgen.

De gewichtigste vermaning die den Apostel Petrus ooit aan de Heiligen zijner tijd gegeven heeft om in de leer van onzen Heere Jezus Christus „uwe roeping en verkiezing vast te maken” werd door hem gegeven juist nadat hem door onzen Heere Jezus Christus geopenbaard was dat hij zijne tabernakel haast neder zoude leggen en is dus feitelijk een der laatste vermaningen geweest dien hij geleverd heeft. Zij luidt aldus:

„Voegt bij uw geloof dengd, en bij de dengd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, en bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde liefde jegens allen. Want zoo deze dingen bij u zijn en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis onzer Heeren Jezus Christus. Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hettende vergeten de reiniging zijner vorige zonden. Daarom, broeders, benaastigd u te meer om uwe roeping en verkiezing vast te maken; want datdoende zult gij nimmermeer struikelen”. 2 Petrus I : 5—10. Dit is een der lessen die Petrus van Christus ontvangen had op den heiligen berg, en terwijl Johannes en Jacobus ook bij dat onderwijs tegenwoordig geweest waren, verwondert het u niet dat het „goed doen aan onzen naasten” ook de last van hunne zending en vermaningen is geweest. In I Joh. III : 17—19 vinden wij het volgende:

„Zoo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijnen broeder gebrek hebben, en sloif zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem? Mijne kinderkens, laat ons niet liefhebben met het woord noch met de tong, maar met de daad en waarheid. En hieraan kennen wij dat wij uit de waarheid zijn en wij zullen onze harten verzeken voor hem”.

Daarmede in verband leert den Apostel Jakobus als volgt:

„De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking”. Jakobus I : 27.

Terwijl nu deze vermaningen aan de volgelingen van Christus op het Oostelijk halfmond voorgelaten zijn, behoeven we ons niet te verwonderen dat de volgelingen van Christus op het Westelijk halfmond, die van eene andere kudde waren, dezelfde opdrachten en vermaningen verkregen, want tot op den dag dat de Christus zich onder hen openbaarde, onderhielden zij de wet van Mozes, waarin deze zelfde grondbeginselen lagen opgesloten, zooals wij bespeuren uit hetgeen vermeld staat in Deut. 15 : 7. 8.

„Wanneer dat er onder u een arme zal zijn, een uit uw broederen, in eene uwer poorten in uw land, dat de Heere uw God u geven zal, zoo zult gij uw hart niet verstijven noch uwe hand toesluiten voor uwen broeder die arm is, maar gij zult hem uwe hand mildelijk opdoen, en gij zult hem rijkelijk leenen, genoeg voor zijn gebrek dat hem ontbrekt”.

Er bevond zich onder dat volk eene Koning en Priester, Benjamin, die juist voor zijne dood zijn zoon Mosiah opdroeg om al het volk bijeen te roepen om van hem onderwezen te worden in al hetgeen een Engel hem bekend gemaakt had. Toen al het volk tezaam gekomen was en hunne tenten opsloegen, sprak hij tot hen van een verhevenheid aangaande zeer vele dingen die zij onderhouden moesten, en onderwees hen meer in het bijzonder wat zij doen zouden om steeds van dag tot dag eere vergeving van zonden te kunnen behouden en hield hen deze groote en gewichtige vermaning voor: „Immer indachtig te blijven dat wij allen bedelaars voor God waren, dat wij immer smeekende bevonden worden en dat wij nog nimmer tevergeefs gesmeekt hebben. Daarom zouden wij ook nimmer iemand die gebrek heeft te vergeefs laten smeken, zelfs niet eens de persoon van wie wij kunnen zeggen, hij heeft zichzelf die ellende berokkend”, en eindigt met deze woorden:

„En nu ter wille van deze dingen, welke ik tot u gesproken heb, dat is ter wille dat gij eene vergeving uwer zonden moogt verkrijgen van dag tot dag, opdat gij vlekkeloos voor God moogt wandelen, wensch ik, dat gij van uw vermogen zoudt mededeelen aan de armen, een iegelijk mensch naar hetgeen hij heeft, zooals de hongerigen te voeden, de naakten te kleeden, de zieken te bezoeken en tot hunne troost te bedienen, zoowel naar hunne geestelijke als tijdelijke behoeften”.

(Mosiah IV : 26 en geheele hoofdstuk.)

Een andere profeet, Amulek, geeft na vele dingen gepredikt te hebben, nog deze verklaring:

„Mijne beminde broederen, ik zeg u, denkt niet dat dit alles is; want nadat gij al deze dingen gedaan hebt en gij keert de behoeftigen, en naakten weg, en gij bezoekt de zieken en kranken niet en gij deelt niet van uw onderhoud mede aan degenen die het noodig hebben, ik zeg u: indien gij een van deze dingen niet doet is uw gebed ijdel en zal u niets baten; en gij zult zijn als de geveinsden die het geloof verloochenen”. Alma 34 : 28.

In deze bedeeeling zijn ook wederom dezelfde vermaningen

gegeven, die allen hierin vervat zijn." Doch weet dit dat degene die de werken der gerechtigheid doet zijne belooning zal ontvangen, zelfs vrede in deze wereld, en het eeuwige leven in de toekomstige wereld" (Leeringen en Verbonden 59 : 23.)

Vragen en Antwoorden.

OPLEGGING DER HANDEN.

Vraag: Heeft een Priester, Leeraar of Diaken het recht om handen op te leggen voor het genezen der zieken, ieder afzonderlijk of in verband met anderen?

Antwoord: Daar behoeft geen verschil omtrent dit punt te bestaan. Een priester bezit de autoriteit van het Aäronische Priesterschap, en terwijl dat Priesterschap hem de macht niet geeft om de handen op gedoopte geloovige te leggen voor het ontvangen van den Heiligen Geest, geeft het hem zonder twijfel autoriteit om de handen op zieken te leggen, indien zulks noodig is. Inderdaad zelfs leden der Kerk kunnen de handen op zieken leggen en voor hunne herstelling bidden, alhoewel zij het recht niet hebben ingeval zij de ziekte bestraffen in den naam van Jezus, te zeggen, dat zij zulks doen door autoriteit van het Priesterschap.

15 Jan, 1899.

Juvenile Instructor.

HET SACRAMENT BROOD.

Vraag: Wat zal er gedaan worden met het onaangeraakte brood, nadat het Heilig avondmaal bediend is?

Antwoord: In de eerste plaats zouden de dienstdoende Ouderlingen of Priesters trachten om niet veel meer brood te breken dan noodig is; in andere woorden, zij zouden zich gewennen om een hoeveelheid te breken naar gelang er personen aanwezig zijn aan wien het bediend zal worden. Indien er iets overblijft zoude het aan de zorg van de broeder overgedragen worden die het brood voor de verordening verschaft heeft en hij zoude vermaand worden toe te zien dat het niet voor onbetamelijke doelen gebruikt wordt; b.v. het zoude niet aan de hoenderen gevoed worden of achteloos op straat geworpen worden.

Wij bespeuren uit de geschriften van de eerste Christen vaders dat het de gewoonte was in de vroegere kerk in de dagen van de Apostelen en hunne onmiddellijke opvolgers, voor de Diakenen, nadat de avondmaalvergadering afgelopen was, het brood naar de woningen der Heiligen te brengen die wegens ziekte of voor andere verantwoord kunnende worden oorzaken verhinderd waren geweest om de zamenkomst van de Heiligen bij te wonen. Diegene die aldus herinnerd werden namen met groote blijdschap van het brood. Wij herinneren ons dat dit ook in deze dagen geschied is en gelooven dat dergelijke handelingen, het zij door de Diakenen of andere, veroorloofd en prijzenswaardig is, doch in de georganiseerde

wijken der kerk, zoude het gedaan worden met de kennis en wetenschap van den Bisschop. De Heere heeft niet bevolen dat de zinnebeelden van Zijn oneindig offerande slechts alleen in eene publieke bijéénkomst of op een zekere dag genuttigd kunnen worden. Wij maken deze opmerking doordien wij vernomen hebben dat sommige broederen beweren, dat het Heilig Avondmaal slechts alleen behoerlijk bediend kan worden op den Sabbatdag.

Noch de openbaringen des Heeren of de gewoonte onder de Heiligen verdedigen een dergelijke gevolgtrekking.

15 Nov. 1899.

Juvenile Instructor.

Voorvallen in het leven van Parley P. Pratt.

Door WM. A. MORTON.

Indien wij door het leven van aanzienlijke mannen te lezen ons eigen leven voortreffelijk kunnen maken, zoude het een zeer goed iets zijn voor een iedereen om „Het Leven en de Reizen van Parley P. Pratt te lezen”. Hij was inderdaad een aanzienlijk persoon. Hij moge wel niet als beroemd beschouwd worden indien hij volgens des werelds opvatting van grootheid gemeten werd; maar gelijkerwijs de gedachten van God boven de gedachte des menschen zijn, zoo ook is de standaard van den Almachtige boven die der wereld, en volgens die basis was hij een beroemd persoon; aanzienlijk omdat hij *goed* was; want goede menschen zijn altijd aanzienlijke menschen.

De beknoptheid van deze schets verplicht mij om vele belangrijke voorvallen in het leven van deze getrouwe Apostel over te slaan

Wij hebben in het „Boek van Mormon” gelezen dat de Heere geene bevelen aan de kinderen des menschen geeft behoudens Hij eerst den weg voor hen bereid heeft om te volbrengen hetgeen Hij van hen verlangt. Het leven van Parley P. Pratt bevestigt ten volste de waarheid van deze verklaring. Duizende jaren geleden beoogde de Heere een „verbazingwekkend werk en een wonder”, hetwelk Hij voornemens was om ten uitvoer te brengen in de laatste dagen of liever in de bedeeling van de volheid der tijden. Opdat het fundament van dat werk gesticht mocht worden was het noodig voor Hem om machtige en sterke mannen te verwekken, die al hunne krachten tot Zijn wil willen buigen en ten eerste en voornamelijk de belangen van Zijn koninkrijk en hare gerechtigheid willen zoeken. Het werd noodzakelijk dat deze mannen op een bestemden tijd op dit aardrijk zouden geplaatst worden, zoodat wanneer de Heere Zijn werk zoude aanvangen zij hun volwassene leeftijd bereikt zouden hebben en bekwaam zouden zijn om daarin behulpzaam te zijn.

Oordeelende naar zijn leven, een leven geheel en al en alleenlijk toegewijd aan God en Zijn groot werk der laatste Dagen, moet Parley P. Pratt voorzeker een verkoren vat geweest zijn, verordineerd en bestemd tot des Meesters gebruik voor dat hij tot deze aarde

kwam. Dit het geval zijnde kunnen wij best begrijpen waarom hij geboren zoude worden op den 12den April 1807. Dit maakte hem drie-en-twintig jaren oud als het werk van de laatste bedeeing ingevoerd zou worden, een werk in hetwelk hij bestemd was een zeer belangrijk deel te nemen. Terwijl nu de 12de April 1807 niet aangeteekend staat op de Kerkelijke kalender als een buitengewone dag, is het nochtans van voldoende gewicht om te herinneren; want op dien dag werd een der aanzienlijkste apostelen van de laatste bedeeing geboren.

Laat ons voor eenige oogenblikken op zijn geboorteplaats acht slaan, Burlington, Otsego Co., New-York. In dit kunnen wij eveneens de hand van den Almachtige erkennen. Geboren zijnde in de onmiddelijke nabijheid van de wieg van het groote werk der laatste dagen, was hij bekwaam om ten nauwste bekend te worden met de stichter, Joseph Smith, en daarom bekwaam om over zijn goddelijkheid te oordeelen.

Doch niettegenstaande hij geboren werd op zulk een gepaste tijd en plaats, indien Parley P. Pratt een godvruchtige dweper, een kleingeestige voorstander van eene sekte geweest was, zoude hij niet een geschikt persoon geweest zijn om behulpzaam te wezen in de oprichting van dit groote werk. Hij was geen van beiden. Zijne ziel was vrij van godsdienstige vooroordeelen. Zijn vader was een persoon van uitmuntende zeden, en hij deed zorgvuldig zijn best, door ernstig voorbeeld zoowel als voorschrift, om in het gemoed van zijne kinderen ieder beginsel van braafheid, oprechtheid, eer en deugd in te prenten". „Hij onderwees ons," zegt Parley, „om onze Vader in den Hemel, Jezus Christus, Zijne Apostelen, zoowel als de geschriften door hen geschreven te vereeren, terwijl hij tegelijkertijd tot geene der godsdienstige sekte behoorde, en was zeer voorzichtig om zijne kinderen te behoeden voor alle vooroordeelen ieder ten gunste of tegen eenige bijzondere benoemingen, waarin de zoogenaamde Christen-wereld destijds ongelukkigwijze vervallen was.

Zelfs toen Parley nog maar een opgeschoten knaap was, begon hij zich zonder er van bewust te zijn voor zijne toekomstige zending voor te bereiden; terwijl andere jongens hun ledigen tijd besteedde door in de winkels of op de hoeken der straten te dralen, zat hij te huis goede boeken te lezen. Hij zegt:

„Ik hield altijd zeer veel van een goed boek". Indien ik hard werkte, had ik 's morgens een boek in mijn hand terwijl andere tot het ontbijt nederzaten; dit was eveneens 's middags het geval; indien ik eenige oogenblikken voor mijzelfen had, een boek! een boek! en andermaal 's avonds een boek, wanneer andere sliepen of uitgingen; een boek op Zondag; een boek op ieder ledig oogenblik van mijn leven".

Toen hij vijftien jaren oud was verhuurde hij zich aan eenen Mijnheer Wm. S. Herrick om hem op zijne boerderij behulpzaam te zijn, en hij spreekt in de warmste termen van waardeering over zijn patroon.

De volgende winter had hij de gelegenheid om naar school te gaan, gedurende welken tijd hij bij zijne tot den weduwstaat gebrachte tante, Mej. Van Cott. te huis was, dewelke over hem als moeder optrad.

Met de terugkomst van het voorjaar zeide hij de school voor immer vaarwel. Gedurende de eerstvolgende Septembermaand ondernam hij met zijn broeder Willem eene reis in een westelijke richting om een stukje grond te zoeken alwaar zij hun toekomstig tehuis konden bereiden. Na twee honderd mijlen te voet afgelegd te hebben, kozen zij een plekje in het woud voor eene boerderij, omstreeks twee mijlen van het dorp Oswego, in den Staat van New-York. Zij kochten zeventig akkers land voor tweehonderd tachtig dollars van eene Mijnh. Morgan, waarop zij zeventig dollars stortte en overeenkwamen om het overschot in vier jaarlijksche termijnen met interest af te betalen. Daarna keerden zij weder terug naar het Oosten en zetten zich aan het werk om de middelen te verkrijgen om het land te betalen.

In deze onderneming waren zij bestemd om teleurstelling te ondergaan. Zij ontginden het land, plantte zaden en haalden een goede oogst binnen; doch zij konden geen prijs voor hunne producten bekomen. Zij waren onbekwaam het geld bij elkander te krijgen om het land te betalen en Mijnh. Morgan nam zijn voordeel uit hunne omstandigheden. Hij nam het land van hen weg, alsmede de afkortingen die zij gemaakt hadden en eveneens al de verbeteringen die zij op de boerderij aangebracht hadden.

(Wordt vervolgd.)

Eene Getuigenis door het in acht nemen van het Woord van Wijsheid.

Door ENOCH JORGENSEN.

Volwassene personen zijn vaak van meening dat kinderen geen acht slaan op de predikatie, vandaar dat bij conferentie-gelegenheden, wanneer onze vergaderingslokalen zeer druk bezocht worden, de kinderen achteruit geschoven en verplicht worden om achteraf te staan of om geheel en al naar huis gezonden te worden.

Het volgende voorval mag strekken als een verdediging van de rechten der kinderen in de vergaderingen der Heiligen:

Gedurende de maand Februari van het jaar 1876 of 1877 had eene buitengewone bezochte conferentie van de San Pete Ring te Ephraim plaats, en onder andere voorname bezoekers bevondt zich eveneens President Brigham Young. Een der onderwerpen waarover werd uitgeweid door de sprekers was: „Het Woord van Wijsheid”. President Young verklaarde zeer duidelijk dat de Heiligen die aanspraak wenschten te maken op Gods zegeningen moesten geen thee, koffie, tabak of sterke dranken gebruiken.

Diphtheritus woedde in sommige der steden in het noordelijk

gedeelte der vallei; en gedurende de Zondagnamiddag vergadering verspreide zich als een loopend vuurtje een gerucht onder de toehoorders, hetwelk voorgaf dat er zich zeer vele van de met diphteritus-besmette huisgezinnen in die overvolle kerk bevonden. De broederen op het platform werden zeer spoedig de oorzaak der opgewondenheid gewaar, en President Young stond op en stelde de toehoorders gerust. Hij zeide tot het volk om niet te vreezen, doch in den Heere te vertrouwen; en hij beloofde hen, in den naam des Heeren, dat de verwoester alle huisgezinnen voorbij zoude gaan, die het Woord van Wijsheid onderhielden, niettegenstaande ieder lid bezocht mocht worden. Daarna volgde hij met eene zeer krachtige predikatie.

Jongelieden kunnen haast niet beseffen hoedanige vrees de Diphteritus ons in die dagen verwekte, want wij hadden geene bekwame geneesheeren die dergelijke dingen konden behandelen. Maar wij hadden hier en daar met gezond verstand begaafde doktoren, die op de Heere vrouwde en ons zegende terwijl zij hunne eenvoudige geneesmiddelen toedienden. Een dezer personen was de goede Dr. Parlan Mc. Farlan (nu woonachtig te Cleveland, Emery county), en alhoewel ik eene afkeer van zijne bittere medicijnen had toen hij eenige dagen na de conferentie bij ons te huis kwam, was ik toch zeer verblijd dat hij kwam. Mijne ziekte werd verklaard een zeer ernstige graad van diphteritus te zijn, en de volgende namiddag gaf zelfs de goede oude dokter alle hoop op om mij weder wel te zien. Ik kon het volk in het nabijgelegen vertrek toebereidselen hooren maken in geval van mijn overlijden, want andere leden van het huisgezin werden ook reeds aangetast met de kwaal en er moest hulp verschaft worden. Ik herinner mij inwendig te lachen over hetgeen mij als dwaze praat voorkwam, want de Profeet des Heeren had immers in mijne aanhooring gezegd dat „niemand sterven zal die het „Woord van Wijsheid onderhield”, en onderhield ons huisgezin die wet niet nauwkeurig?

Om een lang verhaaltje kort te maken — wij waren met ons zevende kinderen in het huisgezin. Er lagen er zes van ons op de zelfde tijd ziek met de kwaal en alle genazen, en geen ernstige nagevolgen vonden er in eenig geval plaats.

Diphteritus heerschte in Ephraim gedurende die winter en het volgend voorjaar als eene epidemie en een aantal doodelijke gevolgen moesten worden aangeteekend. Ik herinner mij dat ik later een stil onderzoek instelde onder de aangetaste huisgezinnen en zoover als mijne kindsche waarneming zich uitstreckte (ik was toen omstreeks tien jaren oud), is de belofte van den Profeet des Heeren in iedere omstandigheid bevestigd.

Die predikatie heeft een indruk op mijn gemoed gemaakt; hetwelk gedurende deze vijf en twintig jaren een bron van sterkte in het uur der verzoeking en beproeving is geweest.

Kinderen zijn opmerkzaam, hunne gemoederen zijn vatbaar; en alhoewel zij onoplettend mogen schijnen te zijn, indrukken

voor goed of kwaad worden op hunne levensloop gemaakt waar wij het minst er bij stil staan over de gevolgen van onze woorden, „Kleine kinderen hebben lange ooren”, zeide mijne moeder dikwijls, en die ooren zouden in een toestand geplaatst worden om het goede te hooren. Wij kunnen niet te voorzichtig zijn in onze gesprekken in het bijzijn der kinderen. Indien onze gedachte ten allen tijde zuiver zijn, behoeven wij zeer weinig vrees te hebben iemand te kwetsen.

Laat mij een paar woorden van Will Carleton tot slot nog aanhalen:

- „Jongens die vliegers oplaten trekken ze weder in,
- Doch dat kunt gij niet doen wanneer gij woorden glijpen laat.
- „Voorzichtig met vuur dat weet gij, is een goede raad;
- „Voorzichtig met woorden is nog wel tienmaal meerder waard”.

Jan. 1903.

Juvenile Instructor.

Nieuws uit het Verre Westen.

Overgenomen uit Utah bladen.

Generaal William Booth van het Leger des Heils heeft drie zeer wel bijgewoonde godsdienstoefeningen op Zondag, 4 Januari, in het Salt Lake Theater gehouden. President Joseph F. Smith en andere voornamen personen hebben sommige dier vergaderingen bijgewoond.

De Hon. Reed Smoot werd den 20 Januari, door het wetgevend lichaam van Utah, hetwelk in deze zitting overstelpend Republikeinsch is verkozen tot de Senaat van de Vereenigde Staten en de kiezing vond plaats op het eerste ballotteeren. Tegenstand werd verwekt tegen Ouderling Smoot's candidaatschap, omdat hij een lid is van den Raad van de Twaalf Apostelen, doch dat schijnt weinig uitwerking gehad te hebben. Er heerschte de grootste geestdrift na de kiezing, en Senaator Smoot werd op zijne terugkeer in zijn tehuis te Provo een volksbetooging gegeven.

Overleden.

VAN DER WAARD. — Te Dordrecht Holland, 14 Feb. 1903. Jacob van der Waard, geboren 30 Mei 1859. Gedoopt 15 Maart, 1898, door Ouderling Herman van Braak en bevestigd door Wm. J. de Bry.

DENKERS. — Te Ogden, Weber Co., Utah, 1 Feb. 1903. Jansie van den Berg, echtgenoot van Hendrik Denkers; geboren te Rotterdam, 6 Mei 1873. Zij was de moeder van vier kinderen, waarvan de oudste slechts acht jaar oud is en de jongste twee weken.

I N H O U D :

De Herhaling van Heilige Verordeningen	Blz. 65	Vragen en Antwoorden	Blz. 76
Redevoering door Pres. Francis M. Lyman	„ 68	Voorvallen in het leven van Parley P. Pratt	„ 76
De legende van de Dipper	„ 71	Eene Getuigenis door het in acht nemen	„ 78
Opgetrokken naar Zion	„ 72	van het Woord van Wijsheid	„ 80
Notitie van Conferentie	„ 72	Nieuws uit het Verre Westen.	„ 80
Aphorisme	„ 73	Overleden	„ 80
Onze Armen	„ 73		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 centen.